

ការប្រោសមនុស្សឈឺ

អែលឌើរ ដាលីន អេក អូក នៃក្រុមនៃពួកសារកដប់ពីរនាក់បានបង្រៀនថា សេចក្តីជំនឿសំខាន់ដើម្បីឲ្យមានអព្វកហេតុកើតឡើងបាន ៖

« សេចក្តីជំនឿសំខាន់សម្រាប់ការព្យាបាលដោយព្រះចេស្តាពីស្ថានសួគ៌ ។ ព្រះគម្ពីរមរមន ថែមទាំងបានបង្រៀនថា ៖ ព្រោះ

បើគ្មានសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងចំណោមកូនចៅមនុស្សទេ នោះទ្រង់ពុំអាចសម្តែងអព្វកហេតុនៅក្នុងចំណោមពួកគេបានឡើយ ។ (អេដើម ១២:១២) [សូមមើលផងដែរ និព្វាណ ១ ៧:១២; គ និង ស ៣៥:៩] ។ នៅក្នុងសុន្ទរកថាដ៏គួរឲ្យកត់សម្គាល់មួយអំពីការបម្រើដល់អ្នកឈឺ នោះប្រធាន ស្ថានសួគ៌ ដបុលយូ យឹមបិលបានមានប្រសាសន៍ថា ៖ < តម្រូវការចំពោះសេចក្តីជំនឿ ជាញឹកញាប់ ត្រូវបានផ្តល់តម្លៃក្រោមកម្រិត ។ ជាញឹកញាប់ អ្នកជំងឺ និងគ្រូសារហាក់ដូចជាពឹងលើអំណាចបញ្ញត្តិភាព និងអំណោយទាននៃការព្យាបាល ដែលពួកគេសង្ឃឹមថាបងប្អូនប្រុសដែលបម្រើនោះអាចធ្វើបាន ខណៈពេលដែលទំនួលខុសត្រូវកាន់តែធំ គឺនៅនឹងអ្នកដែលត្រូវបានគេប្រទានព្យាបាលនោះ ។ . . . ជាតុដីសំខាន់មួយ គឺជាសេចក្តីជំនឿរបស់បុគ្គល នៅពេលបុគ្គលនោះមានសតិអារម្មណ៍និងទំនួលខុសត្រូវ ។ « សេចក្តីជំនឿរបស់នាងបានជួយសង្គ្រោះនាងហើយ » [ម៉ាថាយ ៩:២២] ត្រូវបាននិយាយហើយនិយាយទៀតជាញឹកញាប់ដោយលោកចៅហ្វាយ រហូតដល់វាស្ទើរតែក្លាយទៅជាវគ្គបន្តរហើយ ។ [« President Kimball Speaks Out on Administration to the Sick » New Era, ខែតុលា ឆ្នាំ ១៩៨១ ទំព័រ ៤៨] (« Healing the Sick » Ensign ឬ លីអាហ្វណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៤៩) ។

អែលឌើរ ដាលីន អេក អូក ក៏បានរំលឹកយើងផងដែរថា ផ្នែកដ៏សំខាន់មួយនៃការមានសេចក្តីជំនឿ គឺជាធនៈទំនួលយកព្រះធនៈរបស់ព្រះ ៖

« នៅពេលយើងអនុវត្តអំណាចបញ្ញត្តិភាពនៃព្រះដោយតតសង្ស័យ និងនៅពេលយើងខ្ទប់ ក្រសោបដល់សេចក្តី

សន្យារបស់ទ្រង់ ចាទ្រង់នឹងឮ និងឆ្លើយតបការអធិស្ឋានដោយសេចក្តីជំនឿនោះយើងតែងតែត្រូវចងចាំថា សេចក្តីជំនឿ និងអំណាចបញ្ញត្តិភាពនៃការព្យាបាលមិនអាចមានលទ្ធផលមួយ ផ្ទុយទៅនឹងព្រះធនៈរបស់ទ្រង់ ដែលមានបញ្ញត្តិភាពនោះឡើយ ។ គោលការណ៍នេះត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងវិវរណៈដែលណែនាំថា ពួកអែលឌើរនៃសាសនាគ្រូ ត្រូវតែដាក់ដៃរបស់ពួកគេលើអ្នកឈឺ ។ សេចក្តីសន្យារបស់ព្រះអម្ចាស់គឺថា អ្នកណាដែលមានសេចក្តីជំនឿជឿដល់យើង ដើម្បីឲ្យបានជាស្បើយ ហើយដែលពុំបានកំណត់ឲ្យស្លាប់ នោះនឹងត្រូវបានជាស្បើយហើយ ។ (គ និង ស ៤២:៤៨; បានត្រូវបញ្ជាក់បន្ថែម) ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ នៅក្នុងវិវរណៈសម័យទំនើបផ្សេងទៀត ព្រះអម្ចាស់ប្រកាសថា នៅពេលអ្នកណា ម្នាក់ < សូមតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ . . . ត្រូវបានសម្រេចតាមសិល្បាចារ្យរបស់គេ ។ (គ និង ស ៤៦:៣០) [សូមមើលផងដែរ យ៉ូហានទី ១ ៥:១៤; ហេលេមិន ១០:៥] ។

« ចេញពីអ្វីទាំងអស់នេះ យើងរៀនថា ទោះបីជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលមានការអនុវត្តអំណាចដ៏ទេវភាពរបស់ទ្រង់នៅក្នុងកាលៈទេសៈមួយដែលមានសេចក្តីជំនឿគ្រប់គ្រាន់ត្រូវបានព្យាបាល ក៏មិនអាចទទួលបានជាដ៏យបញ្ចូលភាពមួយ ដែលនឹងបណ្តាលឲ្យបុគ្គលម្នាក់ត្រូវបានជាស្បើយដែរ ប្រសិនបើការព្យាបាលនោះមិនមែនជាធនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។

« ក្នុងនាមជាបុត្ររបស់ព្រះ ដោយដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏មហិមារបស់ទ្រង់ និងចំណេះដឹងដ៏គ្មានកម្រិតរបស់ទ្រង់អំពីអ្វីដែលល្អបំផុតសម្រាប់សុខុមាលភាពដ៏អស់កល្បរបស់យើង នោះយើងនឹងទុកចិត្តលើទ្រង់ ។ គោលការណ៍ទីមួយនៃដំណឹងល្អ គឺជាសេចក្តីជំនឿទៅលើព្រះអម្ចាស់ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយសេចក្តីជំនឿមានន័យថាការទុកចិត្ត ។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ថា ទំនុកចិត្តទៅលើសុន្ទរកថាមួយ ដែលបងប្អូនដ៏ជូនមួយរបស់ខ្ញុំបាននិយាយនៅបុណ្យសពរបស់ក្មេងស្រីជំទង់ម្នាក់ ដែលបានស្លាប់ដោយសារមានជំងឺធ្ងន់ ។ គាត់បាននិយាយពាក្យទាំងនេះ ដែលដំបូងវាធ្វើឲ្យខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើល ហើយបន្ទាប់មកវាបានធ្វើឲ្យខ្ញុំបានស្តាប់ចិត្ត ៖

< ខ្ញុំដឹងថា វាគឺជាព្រះធនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដែលបានត្រូវស្តាប់ ។ នាងបានទទួលនូវការយកចិត្តទុកដាក់ពីវេជ្ជសាស្ត្រដ៏ល្អ ។ នាងត្រូវបានប្រទានព្រះអំណាចបញ្ញត្តិភាព ។ ឈ្មោះរបស់នាងត្រូវបានដាក់នៅក្នុងបញ្ជីអធិស្ឋានក្នុងព្រះវិហារបរិសុទ្ធ ។ នាងគឺជាប្រធានបទនៃការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សរាប់រយនាក់ ថាសុំឲ្យនាងមានសុខភាពល្អស្រីវិញ ។ ហើយខ្ញុំដឹងថា មានសេចក្តីជំនឿគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងគ្រូសារនេះ ថានាងនឹងត្រូវបានជាសះស្បើយ លើកលែងតែវាជាព្រះធនៈរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងយកនាងទៅផ្ទះវិញនៅពេលនេះ ។ ខ្ញុំបានមានអារម្មណ៍ពីទំនុកចិត្តដូចគ្នានេះ ទៅលើពាក្យរបស់ខ្ញុំពុករបស់ក្មេងស្រីផ្សេងទៀត ដែលបានស្តាប់ដោយសារមហារីក ក្នុងវ័យជំទង់របស់នាង ។ គាត់បានប្រកាសថា < សេចក្តីជំនឿរបស់គ្រូសារយើង គឺនៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយវាមិនពឹងផ្អែកទៅលើលទ្ធផលណាមួយនោះទេ ។ ការបង្រៀនទាំងនោះ ស្តាប់ទៅពិតចំពោះខ្ញុំ ។ យើងធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ ដែលយើងអាចធ្វើបាន ដើម្បីព្យាបាលដល់អ្នកដែលយើងស្រឡាញ់ម្នាក់ហើយបន្ទាប់មក យើងទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ចំពោះលទ្ធផលវា » (« Healing the Sick » Ensign ឬ លីអាហ្វណា ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០១០ ទំព័រ ៥០) ។